

ОЛИВИЈА БРУК

ИЛУСТРОВАЛА

ПАУЛА ФРАНКО

ПРЕВЕЛА ЈОВАНА АКСЕНТИЈЕВИЋ

 Вулканчић

Посебно хвала Катрини Чарман
За Харија Леонарда

Наслов оригинала:

FAIRY FOREST SCHOOL: BABY BUNNY MAGIC

First published in Great Britain in 2022 by Hodder & Stoughton

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, 2022

Illustrations copyright © Hodder & Stoughton Limited, 2022

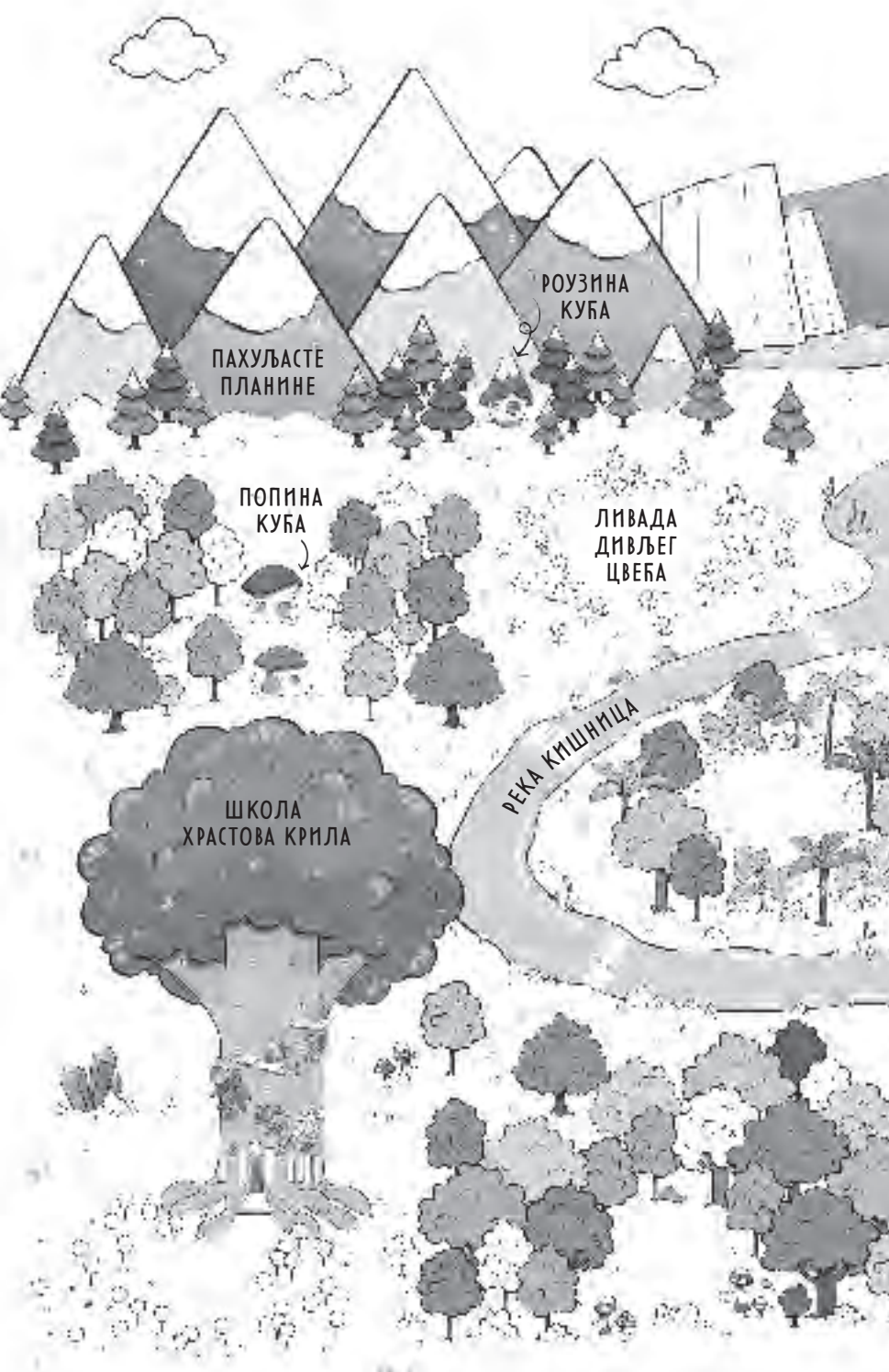
Права за српско издање © 2024 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-05058-5

САДРЖАЈ

Прво поглавље	7
Друго поглавље	27
Треће поглавље	39
Четврто поглавље	59
Пето поглавље	75
Шесто поглавље	87
Седмо поглавље	99
Осмо поглавље	115

ПАХУЉАСТЕ
ПЛАНИНЕ

РОУЗИНА
КУБА

ПОПИНА
КУБА

ЛИВАДА
ДИВЉЕГ
ЦВЕТА

РЕКА
КИШНИЦА

ШКОЛА
ХРАСТОВА
КРИЛА

ШАПУТАВИ ВОДОПАД

ДОЛИНА
ЛЕПТИРА

НИНДОВА
КУБА

ЈЕЗЕРО
ЛОКВАЊА

СУНЧАНА
ПЛАЖА

СВЕТЛУЦАВО МОРЕ

Прво поглавље

Сунце је јарко сијало док су Попи Маховинић и њени пријатељи Роуз и Нинад посматрали прелепог лептира са жутим туфнастим крилима како слеће на наставникову руку.

„Прелеп је!“, уздахнула је Попи док је лептир поново узлетао. Лепет његових крила упутио је дашак благог поветарца ка Попином лицу.

Цео разред се смешио док је лептир
летео изнад њихових глава.

Имали су час у дворишту школе
Храсћова крила, огромног
древног храста насред
шуме.

„Кад год је
некој животињи
потребна наша
помоћ, долазе
овде, у наше
скровиште за
животиње“, рекла је
докторка Крилатић,
показујући на

шупу од врбиног дрвета смештену међу
храстовим корењем.

Била је висока вила, са дугом црном
косом, која је малтене дотицала тло.
Нинад, заљубљеник у животиње, већ је
приљубио своје лице на прозор шупе.
Попа је такође провирила. Дуж шупе
били су кавези са малим створењима.

„Наша вилинска дужност јесте
да помогнемо свим животињама и
створењима како знамо и умемо.“

Пратећи наставницу, ушли су у
скровиште. Унутра је било још лепше.
Мирисало је на сено и мед и сируп који је
Попина мама давала кад би била болесна.

И било је ту толико животиња!

„Ох, погледај!“, узвикнула је Роуз.

Крила су јој узбуђено клепетала док су прилазили малом, пуфнастом сивом зецу са фластером на шапи.

„Шта се десило овом малишану, докторко Крилатић?“, питала је Попи, завирујући у кутију пуну мекане сламе. Породица мишева је мирно спавала, склупчана попут лоптице.

„Дом им је уништен у олуји“, објаснила је докторка Крилатић. „Остаће овде док им не направимо нови.“

Ученици су се окупили око ње када је подигла свој чаробни штапић. „Време је

да научимо чини!“, позвала их је. Уперила је штапић ка вратима скровишта и она су се отворила.

„Држите своје штапиће“, објашњавала је, „и замахните овако.“

Благо је махала штапићем са једне на другу страну, стварајући нежни поветарац.

Попи је поновила покрет својим храстовим штапићем.

„Позваћемо лептире“, наставила је докторка Крилатић. „А сада, тихо запевајте једноставну мелодију. Није важно коју, само замислите лептире како плешу у ваздуху док ви певушите.“

Попи се снажно концентрисала.
Махнула је штапићем и тихо запевала
мелодију коју је њена мама увек певала
сестри, Дејзи, док би је успављивала.

Одједном, стотине шарених лептира свих величина нагрнули су кроз врата. Плесали су око вила и вилењака. Један је пришао Попином лицу и заголицао јој нос.

Насмејала се. „Шта сада да радимо?“,
упитала је потом.

„Морамо да сместимо лептире у кутије
како бих им дала лек који ће их штитити
од лептирских богиња“, објаснила је
докторка Крилатић.

Намамила је неколико лептира у кутију
прекривену мрежом.

Роуз је узбуђено полетела ка групи
лептира, али уместо да их усмери ка
кутији, они су се разбежали на све стране.

„Полако, Роуз“, рекла је докторка
Крилатић.

Попи се придружила осталим вилама,
тихо певајући док је водила лептире

ка кутији. Убрзо су сви били безбедно смештени.

Докторка Крилатић је узела лист са капљицом златне течности на њему и пружила га туфнастом жутом лептиру. Лептир је одвио свој дугачки језик и попио течност.

„Он усисава лек својим рилом – то је његов језик“, објашњавала је докторка Крилатић. „Ту је лист са леком за сваког од вас. Употребите чини да их поново позовете и дајте им да попију лек.“

Попи је замахнула штапићем и запевала. За трен ока, мали светлоплави лептир слетео јој је на руку.

„Ради!“, смејала се, а малени лептир извукао је свој језик и попио лек.

Покрај ње, Роуз је такође успела да дозове лептира, али овај је био двоструко већи од Попиног и, уместо да слети на Роузину руку, сместио се на њену главу.

Роуз се нервозно смејала. „Голица ме!“

Нинад је имао више среће. Његове руке биле су прекривене лептирима.

Пажљиво им је давао лек, једном по једном.

„Ти си природни таленат, Нинаде“, рекла је докторка Крилатић.

Нинад се озарио. „Волео бих да будем вилењак за животиње“, рекао је. „Али моји родитељи су водене виле.“ Његов осмех је утом избледео. „И имам врбин штапић, као и они.“

„Па, ја сам животињска вила“, надовезала се докторка Крилатић. „А имам бамбусов штапић, као већина ваздушних вила. Дакле, не одустај од својих снова.“

Нинадове очи су засјале. „Можда ипак могу да постанем вилењак за животиње!“

Гласан врисак прекинуо је тишину, узнемиравши лептире. Докторка Крилатић је похитала ка Селест, Попином и Роузином цимерком.

„Упорно покушава да стави свој језик у моје уво!“, рекла је Селест згрожено.

Роуз се закикотала. „Чини се да мисли да си цвет, Селест!“

„Стварно изгледаш као цвет“, надовезала се Попи. Селест је имала на себи жуту хаљину од латица са увијеним зеленим листовима на рукавима.

Селест их је обе мрко погледала.

„Ох, не, имамо проблем са Селест – опет!“, нашалила се Роуз. Укрстила је руке са Попи. „Добро је да ми није једина цимерка.“

Докторка Крилатић је затворила све лептире у кутију и наставила час. „У реду. Пре него што лептири добију своја крила, они изгледају потпуно другачије...“

„Гусенице!“, узвикнуо је Нинад, посматрајући кутију пуну гмизавих зелених створења.

„Учићемо чини које ће помоћи овим гусеницама да постану лутке“, рекла је докторка Крилатић. „Спремне су да започну преображај у лептира.“

Клекнула је поред гусенице и додирнула јој главицу. Онда је полако направила круг својим штапићем испред гусеничаних очију. Животињица је посматрала како се штапић креће укруг. Њени капци су почели да се склапају а свилена опна да се плете око њеног тела. Мотала се све док гусеница није била потпуно ушушкана у свилену врећу за спавање.

„А сада ви“, рекла је докторка Крилатић.

Попи је села крај чупаве зелене гусенице и додирнула јој главу. Била је нежна али бодљикава. Замахнула је укруг својим штапићем, посматрајући како се свилена